

INFORMATOR PRAWNY

INFORMATOR PRAWNY OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE WROCŁAWIU
SPORZĄDZONY PRZEZ CENTRUM DOSKONALENIA ZAWODOWEGO OIRP WROCŁAW

NUMER 11 • LUTY 2024

DRODZY CZYTELNICY!

Luty to miesiąc zakochanych. My jednak dobrze wiemy, że sprawy naszych klientów komplikują się najczęściej, gdy złości jest więcej niż miłości, szczególnie przed sądem. Dużo emocji budzi zawsze podział majątku, zwłaszcza w przypadku rozwodu z orzeczeniem o winie.

Pozostając w tematach związanych z podziałem, w lutowym numerze sporo miejsca poświęciliśmy nieruchomościom, a dla zakochanych mamy dobre wiadomości - małżonkowie uzyskujący dochody z najmu mogą skorzystać z niższego podatku. Na końcu numeru piszemy, jakie warunki muszą spełnić.

Miłej lektury!

SPIS TREŚCI

**Konieczność i proporcjonalność
przyznania pomocy
w orzecznictwie TSUE**

•str. 2-3

**Dopuszczalność prawa weta
w świetle KSH** •str. 4

**Droga konieczna
a wynagrodzenie**

•str. 5-6

MONITOR ORZECZNICZY TSUE

POMOC PRYZNANA PRZEZ NIDERLANDY NA RZECZ KLM W KONTEKŚCIE PANDEMII COVID-19

WYROK SĄDU W SPRAWIE T-146/22 | RYANAIR/KOMISJA (KLM II – COVID-19) Z DNIA 7 LUTEGO 2024 R.

W 2020 r. Komisja Europejska zatwierdziła niderlandzką pomoc państwa na rzecz KLM w postaci gwarancji państwa na pożyczkę bankową i pożyczki państwowej. Całkowity budżet pomocy wynosił 3,4 mld EUR. Celem środka było tymczasowe dostarczenie KLM płynności w kontekście pandemii COVID-19.

W 2021 r. Sąd Unii Europejskiej stwierdził jednak nieważność tej decyzji Komisji ze względu na brak uzasadnienia w odniesieniu do określenia beneficjenta rozpatrywanego środka. Ponadto postanowił zawiesić skutki stwierdzenia nieważności do czasu wydania przez Komisję nowej decyzji.

Następnie, 16 lipca 2021 r., Komisja przyjęła nową decyzję, w której uznała, że pomoc państwa jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, a KLM i jego spółki zależne są jedynymi beneficjentami pomocy, z wyłączeniem innych przedsiębiorstw należących do grupy Air France-KLM.

Sąd, do którego przewoźnik lotniczy Ryanair wniósł skargę, w wydanym dzisiaj wyroku ponownie stwierdził nieważność zatwierdzenia rozpatrywanej pomocy. Orzekł on, że Komisja popełniła błąd przy określaniu beneficjentów przyznanej pomocy państwa, wykluczając holding Air France-KLM i Air France, dwie spółki należące do grupy Air France-KLM.

W tym względzie Sąd zbadał powiązania kapitałowe, organizacyjne, funkcjonalne i gospodarcze między spółkami grupy Air France-KLM, ramy umowne, na podstawie których przyznano rozpatrywany środek, a także rodzaj przyznanego środka pomocy i kontekst, w jaki się on wpisywał. Na tej podstawie doszedł do wniosku, że holding Air France-KLM i Air France mogły być beneficjentami, przynajmniej pośrednio, korzyści przyznanej poprzez rozpatrywaną pomoc państwa.

W wyroku Sąd pokreślił, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż beneficjentami rozpatrywanego środka były KLM i jego spółki zależne, z wyłączeniem holdingu Air France-KLM i jego innych spółek zależnych, w tym Air France i jej spółek zależnych, i w konsekwencji uwzględnić zarzut pierwszy.

Sąd pokreślił również wykładnię artykułu 107 TFUE. **Art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE wymaga nie tylko, aby dane państwo członkowskie rzeczywiście stało w obliczu poważnych zaburzeń w jego gospodarce, ale również aby środki pomocy przyjęte dla zaradzenia tym zaburzeniom były z jednej strony konieczne w tym celu, a z drugiej – odpowiednie i proporcjonalne dla jego osiągnięcia.** Ten sam wymóg wynika również z pkt 19 ram tymczasowych [wyrok z dnia 19 maja 2021 r., Ryanair/Komisja (KLM; COVID-19), T-643/20, EU:T:2021:286, pkt 74].

Ponadto w szczególności zgodnie z pkt 25 lit. d) ram tymczasowych pomoc państwa w formie nowych publicznych gwarancji kredytowych uznaje się za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, o ile w przypadku pożyczek, których termin zapadalności wypada po dniu 31 grudnia 2020 r., ich całkowita kwota na beneficjenta nie przekracza dwukrotności rocznej kwoty wynagrodzeń wypłaconych przez beneficjenta za rok 2019 lub za ostatni rok, za który dostępne są dane. Ten sam próg ma zastosowanie do

pomocy państwa w formie dotacji do pożyczek publicznych zgodnie z pkt 27 lit. d) tych ram [wyrok z dnia 19 maja 2021 r., Ryanair/Komisja (KLM; COVID-19), T-643/20, EU:T:2021:286.

Badanie konieczności i proporcjonalności pomocy w ogólności oraz spełnienia przesłanek przytoczonych powyżej wymaga zatem w szczególności uprzedniego zidentyfikowania beneficjenta pomocy. Błędne lub niepełne ustalenie beneficjenta środka pomocy może bowiem mieć wpływ na całą analizę zgodności tego środka z rynkiem wewnętrznym. Z tego względu Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji bez potrzeby badania pozostałych zarzutów skargi.

Co się tyczy możliwości przyznania przez państwa członkowskie pomocy państwa spółkom należącym do grupy spółek prowadzących działalność w kilku państwach członkowskich, państwa członkowskie i instytucje Unii są zobowiązane do wzajemnego obowiązku lojalnej współpracy zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE. Komisja i państwa członkowskie powinny zatem współpracować w dobrej wierze w celu zapewnienia pełnego przestrzegania postanowień traktatu FUE, w szczególności tych dotyczących pomocy państwa (zob. podobnie wyrok z dnia 22 grudnia 2010 r., Komisja/Słowacja, C-507/08, EU:C:2010:802, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo). Ten obowiązek lojalnej współpracy i koordynacji ma tym bardziej zastosowanie w sytuacji, gdy różne państwa członkowskie zamierzają przyznać jednocześnie pomoc podmiotom należącym do tej samej grupy spółek, która działa w sposób skoordynowany na rynku wewnętrznym, aby w pełni ją wykorzystać.

W sytuacji gdy należy obawiać się wpływu kumulacji pomocy państwa w ramach tej samej grupy na konkurencję, Komisja powinna zbadać ze szczególną ostrożnością powiązania między należącymi do tej grupy spółkami.

Należy odróżnić korzyści pośrednie od zwykłych wtórnych skutków gospodarczych, które są nieodłącznie związane z niemalże wszystkimi środkami pomocy państwa. W tym celu zgodnie z tym ustępem przewidywalne skutki środka należy zbadać ex ante. Stąd korzyść pośrednia występuje, jeżeli środek jest skonstruowany w taki sposób, aby można było ukierunkować jego wtórne skutki „na możliwe do zidentyfikowania przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw”. Zwykły wtórny skutek gospodarczy w formie większej produkcji (który nie jest równoznaczny z pomocą pośrednią) może wystąpić, w przypadku gdy pomoc jest po prostu przekazywana za pośrednictwem przedsiębiorstwa, na przykład pośrednika finansowego, które kieruje ją w całości do beneficjenta pomocy.

Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji C(2020) 5437 final z dnia 16 lipca 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.57116 (2020/N) – Niderlandy – COVID-19: Gwarancja państwa na pożyczkę i pożyczka państwowa na rzecz KLM. W kwestii kosztów Komisja Europejska pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Ryanair DAC, a Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Air France-KLM, Société Air France i Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV pokrywają własne koszty.

Za:

1) Wyrok TSUE z dnia 7 lutego 2024 r. w sprawie T-146/22 | Ryanair/Komisja (KLM II – Covid-19)

2) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komunikat prasowy nr 25/24, https://curia.europa.eu/jcms/jcms/pl_4220397/pl/ (dostęp na dzień: 19.02.2024 r.).

DOPUSZCZALNOŚĆ PRAWA WETA W ŚWIETLE KSH

Reprezentacja spółki jest jednym z najważniejszych zagadnień w Prawie spółek. Z uwagi na dwojaki charakter skutków nieprawidłowej reprezentacji, kwestii tej poświęca się szczególne miejsce również w orzecznictwie. Szczególne ograniczenia reprezentacji mogą wynikać nie tylko z umowy, ale także z ustawy.

Członek rady nadzorczej spółki kapitałowej reprezentuje, co do zasady, wszystkich jej wspólników, niezależnie od tego, przez kogo została wskazana jego kandydatura.

Członek rady nadzorczej spółki kapitałowej reprezentuje, co do zasady, wszystkich jej wspólników, niezależnie od tego, przez kogo została wskazana jego kandydatura. Dopuszczalne jest również, aby został on przedstawicielem wspólnika, który go wskazał, jednakże sytuacje takie są wyjątkowe i muszą być przewidziane w ustawie (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 21 grudnia 2005 r., sygn. akt IV 305/05).

źródło: Ministerstwo Sprawiedliwości / Materiały prasowe

Ustawa pozwala zatem na różnicowanie pozycji członków rady nadzorczej spółki kapitałowej. Samo zróżnicowanie pozycji poszczególnych członków w ramach rady nadzorczej nie jest sprzeczne z naturą stosunku korporacyjnego.

Do kwestii różnicujących można zaliczyć konstrukcję liczenia głosów. W myśl §1 art. 391 KSH, uchwały rady nadzorczej zapadają bezwzględną większością głosów, chyba że statut stanowi inaczej. Statut może przewidywać, że w przypadku równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego rady nadzorczej. Jednak jak podkreśla prof. Rafał Adamus „Głos aprobusujący” blokuje (eliminuje) uchwały a „podwójny” czy „rozstrzygający” głos przewodniczącego jest mechanizmem „pozytywnym”, pozwalającym na przyjęcie uchwały; zatem obu tych zjawisk nie można sprowadzić do wspólnego mianownika. **Należy uznać, że przyznanie „prawa weta” członkowi rady nadzorczej (głosu aprobusującego) dopuszczalne byłoby jedynie wyjątkowo, tylko w przypadkach posiadania znacznego pakietu udziałów bądź akcji i tak dawałaby wspólnikowi bądź akcjonariuszowi prawo podejmowania wszelkich decyzji w spółce.**

Za:
Rafał Adamus, Prof. Adamus: Czy członek rady nadzorczej spółki kapitałowej może mieć złoty głos?, <https://www.prawo.pl/biznes/zloty-glos-czlonka-rady-nadzorczej-spolki-kapitalowej-opinia,525204.html> (dostęp na dzień: 19.02.2024 r.).

OBCIĄŻENIA DZIAŁKI DROGĄ KONIECZNĄ I ZASĄDZENIE ZAPŁATY POWINNY BYĆ ROZSTRZYGANE WSPÓLNIE

Z uwagi na ilość spraw przed sądami w kwestii obciążenia nieruchomości prawem rzeczowym, w tym drogą konieczną, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2023 r. sygn. akt I CSK 6243/22 będzie miało znaczenie dla wielu prowadzonych spraw.

W niniejszej sprawie wnioskodawca Z.F. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ostrołęce, wydanego na skutek apelacji uczestnika A.Ż. od postanowienia Sądu pierwszej instancji w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej, prowadzonej z udziałem także innych osób. Zaskarżenie objęło przy tym wyłącznie rozstrzygnięcie o wysokości wynagrodzenia zasądzanego od wnioskodawcy na rzecz uczestników, których nieruchomości obciążone zostały służebnościami. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowały się dwa poglądy dotyczące tego, czy w razie zakwestionowania samej tylko wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności, dopuszczalność skargi kasacyjnej jest zależna od wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z pierwszym z tych poglądów w przypadku, gdy w sprawie o ustanowienie służebności przedmiotem zaskarżenia jest jedynie orzeczenie dotyczące wysokości wynagrodzenia związanego z ustanowieniem tego prawa, o dopuszczalności skargi kasacyjnej w zakresie roszczenia pieniężnego, które może być dochodzone odrębnie na ogólnych zasadach, decyduje wartość przedmiotu sporu związana z wysokością roszczenia pieniężnego, która musi przekraczać wartość progową określoną w art. 398(2) § 1 zd. 1 k.p.c.

Stosownie do drugiego poglądu, sprawa dotycząca (wskutek niezaskarżenia pozostałej części orzeczenia) samego tylko rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności pozostaje sprawą z zakresu prawa rzeczowego, wobec czego skarga kasacyjna przysługuje w niej niezależnie od wartości przedmiotu sporu – na mocy art. 519(1) § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu, za nietrafne należy więc uznać stanowisko, że wynagrodzenia za sądowe ustanowienie służebności można dochodzić na drodze procesu; przeciwnie, wynagrodzenie to jest zasądzane jednorazowo i tylko w postępowaniu o ustanowienie służebności. Dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej powinna być zatem w badanym przypadku odnoszona do sprawy jako całości, bez odrębnego i odmiennego traktowania rozstrzygnięcia o ustanowieniu służebności oraz o zasądzeniu wynagrodzenia.

W art. 519(1) § 2 k.p.c., inaczej niż w sprawach procesowych, ustawodawca nie wskazał progowej wartości przedmiotu zaskarżenia warunkującej dopuszczalność skargi. Rozwiązanie to, choć może budzić pewne wątpliwości co do jego optymalności, jednoznacznie świadczy o tym, że skarga kasacyjna przysługuje w każdej sprawie z zakresu prawa rzeczowego. Skoro natomiast przedmiotem sprawy prowadzonej na podstawie art. 145 k.c. jest ustanowienie służebności drogi koniecznej za wynagrodzeniem, to w odniesieniu do każdego z tych rozstrzygnięć, jako objętego ramami sprawy z zakresu prawa rzeczowego, istnieje możliwość wniesienia skargi kasacyjnej.

Stosowanie w omawianej sytuacji art. 398(2) § 1 zd. 1 k.p.c. nie jest uzasadnione, gdyż przepis ten dotyczy postępowania procesowego, a zasądzenie wynagrodzenia należy do przedmiotu sprawy nieprocesowej o ustanowienie służebności. Przywołany przepis nie może być przy tym stosowany odpowiednio na podstawie odesłania z art. 13 § 2 k.p.c., gdyż przepisy szczególne (w badanym przypadku: art. 519(1) § 2 k.p.c.) stanowią inaczej.

Żądanie "ustanowienia za wynagrodzeniem" potrzebnej służebności oznacza rozstrzygnięcia dwóch powiązanych ze sobą kwestii równocześnie: jednej dotyczącej praw rzeczowego i drugiej - ekwiwalentu za obciążenie w postaci wynagrodzenia. Sąd Najwyższy w poprzednich postanowieniach wskazał, że pojęcie wynagrodzenia jest szersze i bardziej elastyczne od pojęcia odszkodowania. Stanowi ono ekwiwalent za znoszenie cudzego przejazdu i przechodu przez nieruchomość. Powinno uwzględniać z jednej strony korzyść, jaką odnosi nieruchomość władająca oraz niedogodności, jakie z ustanowienia służebności wynikają dla nieruchomości obciążonej (postanowienie z dnia 15 września 2016 r. sygn. akt I CSK 568/15).

Pogląd ten jest ugruntowany w orzecznictwie. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt I CSK 706/17, „samo uznanie, że ustanowienie służebności następuje "za wynagrodzeniem" nie zaś "za odszkodowaniem" pozwala przyjąć, że wolą ustawodawcy nie było wyłącznie wyrównanie uszczerbku, jaki następuje w majątku właściciela nieruchomości obciążonej wskutek ustanowienia służebności drogowej. Pojęcie wynagrodzenia jest szersze i bardziej elastyczne. Stanowi ono ekwiwalent za znoszenie cudzego przejazdu i przechodu przez nieruchomość. Powinno uwzględniać z jednej strony korzyść, jaką odnosi nieruchomość władająca oraz niedogodności, jakie z ustanowienia służebności wynikają dla nieruchomości obciążonej. Wynagrodzenie nie może jednak służyć bezzasadnemu wzbogaceniu kosztem właściciela nieruchomości władającej. Powinno być proporcjonalne do stopnia ingerencji w treść prawa własności.”

Sąd Najwyższy podkreślił, iż ważne w zakresie formy wynagrodzenia, może okazać się przewidywanie, czy stan prawny ukształtowany ustanowieniem służebności ma trwały, czy też przejściowy charakter. Trzeba mieć bowiem na względzie, że przy prognozowaniu odległej perspektywy czasowej funkcjonowania służebności drogowej suma wynagrodzenia za jej ustanowienie nie powinna przekraczać wartości nieruchomości obciążonej. Sąd orzekając z urzędu na podstawie art. 145 § 1 KC o wynagrodzeniu za ustanowienie służebności drogi koniecznej jest zobowiązany do przeprowadzenia wszelkich dowodów przydatnych do prawidłowego ustalenia wysokości tego wynagrodzenia.”

Za:

- 1) Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2023 r., sygn. akt I CSK 6243/22,
- 2) Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2016 r. sygn. akt I CSK 568/15,
- 3) Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt I CSK 706/17.

NIEWIERNOŚĆ MAŁŻONKA MOŻE ZMNIJSZYĆ JEGO CZĘŚĆ Z MAJĄTKU WSPÓLNEGO PO ROZWODZIE?

PRZEGLĄD OSTATNICH ORZECZEŃ

Problematyka podziału części majątku przy rozwodzie z orzekaniem o winie budzi wielokrotnie emocje, nie tylko wśród stron, ale i w ocenie samego sądu.

Przy ocenie stopnia przyczynienia się powstania majątku wspólnego należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w okresie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania obowiązków ciążących na nich względem rodziny. Podzielił przy tym wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2019 r., V CSK 436/18, stanowisko, zgodnie z którym źródła pochodzenia majątku wspólnego mogą mieć różnorodny charakter i nie jest obojętne to, w jakiej proporcji pozostaje rzeczywisty wkład małżonka w powstanie majątku wspólnego do całej wartości tego majątku; nawet różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego nie stanowi jednak podstawy ustalenia nierównych udziałów.

Zasada równych udziałów w majątku wspólnym, zasadniczo odpowiadająca poczuciu sprawiedliwości, i służąca rozwojowi i trwałości małżeństwa oraz rodziny, w niektórych przypadkach mogłoby jednak okazać się nieaprobowana społecznie, gdyż prowadziłoby do jawnie niesprawiedliwych skutków.

W razie pominięcia czynnika winy rozkładu pożycia, dochodziłoby do tego, że małżonek niewinny, oprócz dolegliwych następstw osobistych i społecznych rozwodu, byłby także narażony na realne, dotkliwe konsekwencje podziału majątku zgodnie z zasadą równości udziałów.

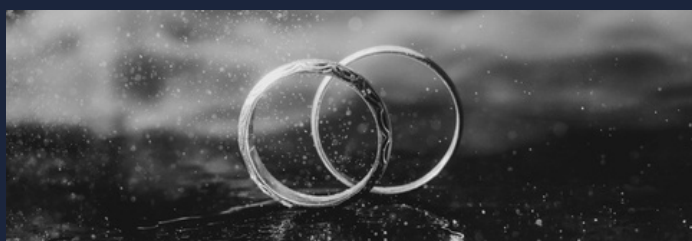
źródło: Canva

W postanowieniu z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt II CSKP 1401/22 Sąd Najwyższy wskazał, że z wykładni art. 43 §2 zd. 1 k.r.o. wynika, iż wskazane w tym przepisie przesłanki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, tj. ważne powody oraz nierówny stopień przyczynienia się do powstania majątku wspólnego, powinny być badane sekwencyjnie: najpierw dokonywana jest ocena, czy zaistniały ważne powody. Jeśli ocena ta wypadnie pozytywnie, to sąd, na żądanie jednego z małżonków (będące przejawem wykonania uprawnienia kształtującego sensu largo), określa rozmiar udziałów w majątku wspólnym z pominięciem normatywnie wprowadzonej zasady równości. W ramach badania podstaw zastosowania art. 43 k.r.o. oba te etapy analizy powinny być traktowane jako odrębne, tzn. mające swój własny przedmiot, a ponadto następujące po sobie w określonym porządku.

Na tle okoliczności sprawy wskazano, że ważnym powodem przemawiającym za ustaleniem nierównych udziałów w majątku wspólnym mogło być orzeczenie rozwodu z wyłącznej winy wnioskodawczyni.

Za:

- 1) Postanowienie SN z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt I CSKP 1401/22.
- 2) Katarzyna Zaczekiewicz-Zborska, SN: Niewierna żona straci na podziale majątku, https://www.prawo.pl/prawo/niewierna-zona-straci-na-podziale-majatku,525447.html?utm_source=Eloqua&utm_content=WKPL_MSG_NSL_NO-19-02-24_EML&utm_campaign=WKPL_MSG_NSL_NO-19-02-24_OTH%2FWKC0120011_IEM010&utm_econtactid=CWOLT000029799710&utm_medium=email_newsletter&utm_crmid=, dostęp na dzień 19.02.2024 r.

KIEDY OPŁATA ŚMIECIOWA BEZ VAT?

Opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, które są pobierane od Nabywców (przyszłych właścicieli lokali), nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

W kwestiach owatowania śmieci, wątpliwości w tej materii nie są niczym nowym. Wyłączenie w art. 15 ust. 6 ustawy o VAT organów władzy publicznej z kategorii podatników ma charakter wyłączenia przedmiotowo-podmiotowego i jako stanowiący odstępstwo od zasady powszechności opodatkowania, musi być interpretowany ściśle.

Kwestia ta dotyczy również sytuacji osób kupujących mieszkanie na rynku pierwotnym - od momentu odbioru lokalu po uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie budynku do chwili przeniesienia własności na rzecz nabywcy, deweloper działa w charakterze właściciela budynku i powinien pobierać opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi od przyszłych właścicieli bez VAT.

Właściciel budynku ma obowiązek wniesienia na rzecz gminy opłaty z tytułu wywozu odpadów, ale nie będzie on uczestniczył w świadczeniu usług na rzecz nabywców w zakresie wywozu odpadów, co potwierdza, że opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, które są pobierane od przyszłych właścicieli, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Za:

1) Interpretacja indywidualna z dnia 18 lipca 2023 r., Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, sygn. 0114-KDIP4-2.4012.269.2023.1.AA.

2) Kamil Gąsior, Opłaty śmieciowe pobierane przez dewelopera bez VAT [W:] Podatki i rachunkowość, Rzeczpospolita z dnia 19 lutego 2024 r., nr 41.

Kpc

14 marca 2024 r. będzie dniem wejścia w życie bardzo ważnej zmiany KPC w części dotyczącej rozpraw zdalnych i dowodów na odległość (ustawa o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z 7 lipca 2023 r. Dz. U. 2023, poz. 1860), która zastąpi od 14 marca 2024 r. przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020, poz. 374 ze zm.).

Przewodniczący składu orzekającego będzie mógł zarządzić posiedzenie zdalne zawsze, o ile charakter czynności, konieczność ochrony praw procesowych strony lub prawidłowego toku postępowania nie stoją temu na przeszkodzie. Zdalne posiedzenia co do zasady nie znajdują również zastosowania w przypadku posiedzeń przy drzwiach zamkniętych (zarządzanych m.in. w sytuacji, gdy mogą być ujawnione okoliczności stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa).

Udział w posiedzeniu w sposób zdalny ma być z perspektywy stron opcją, a nie obowiązkiem (w budynku sądu nadal przebywać będą co najmniej skład orzekający oraz protokolant). O przeprowadzenie posiedzenia w sposób zdalny będzie mogła wnieść strona lub inna osoba mająca wziąć udział w posiedzeniu (np. świadek) w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia albo wezwania na posiedzenie. Strona lub inna osoba zamierzająca wziąć udział w posiedzeniu w formie zdalnej (np. w charakterze publiczności) będzie musiała zgłosić taki zamiar sądowi co najmniej 3 dni przed planowanym terminem posiedzenia.

Strona będzie mogła natomiast przeciwstawić się przesłuchaniu świadka w ramach posiedzenia zdalnego. Taki sprzeciw powinna złożyć w terminie 7 dni od dnia uzyskania informacji o zamiarze przeprowadzenia dowodu w taki sposób. Dotychczas rozprawy zdalne znajdowały podstawę wyłącznie w przepisach antycovidowych, które zostaną uchylone z dniem wejścia w życie omawianych przepisów (14 marca 2024 r.). W porównaniu z przepisami antycovidowymi komentowana regulacja rozpraw doprecyzowuje reguły ich funkcjonowania.

Za:

Stowarzyszenie prawników rynku motoryzacyjnego, Zmiany w KPC dotyczące doręczeń elektronicznych, posiedzeń zdalnych oraz jednoosobowych składów orzekających w II instancji, <https://sprm.org.pl/aktualnosci/rynek-motoryzacyjny/zmiany-w-kpc-dotyczace-doreczen-elektronicznych-posiedzen-zdalnych-oraz-jednoosobowych-skladow-orzekajacych-w-ii-instancji/>, dostęp na dzień 19.02.2024 r.

SPOSÓB NA LOKATORA

NAJEMCY MOŻNA SIĘ POZBYĆ,
WSKAZUJĄC KOMORNIKOWI MIESZKANIE O PODOBNYCH PARAMETRACH.

Umowę najmu okazjonalnego może zawrzeć właściciel mieszkania, który jest osobą fizyczną i nie prowadzi działalności gospodarczej w postaci wynajmowania lokali. Może ona obowiązywać przez okres nie dłuższy niż dziesięć lat. Jednym z istotnych wymogów takiej umowy jest wskazanie przez najemcę innego lokalu, w którym będzie mógł zamieszkać po wykonaniu eksmisji, wraz z oświadczeniem właściciela takiego lokalu, że wyraża on zgodę na zamieszkanie najemcy i osób z nim mieszkających.

Wskazanie przez najemcę innego lokalu jest kluczowe w przypadku najmu okazjonalnego, aby wynajmujący miał możliwość szybkiego pozbycia się lokatora.

Jeśli jednak utracona zostanie możliwość zamieszkania we wskazanym lokalu, np. wskutek sprzedaży czy włączenia do masy spadkowej, to najemca musi w terminie 21 dni wskazać inny lokal, w którym mógłby zamieszkać w przypadku wykonania eksmisji.

Sposobem jest wynajęcie mieszkania niechcianemu lokatorowi i wskazanie tego adresu jako tego, do którego lokator może zostać eksmitowany. Taki lokal może zostać wynajęty nawet na miesiąc. Co ważne, musi odpowiadać wymogom tymczasowego pomieszczenia, czyli spełniać warunki dotyczące m.in. ogrzewania, braku zawilgocenia, możliwości gotowania posiłków, oświetlenia oraz dostępu do wody.

Za:
Karina Knorps-Tuszyńska, Jest sposób na lokatora, który nie chce się wyprowadzić,
<https://legalis.pl/jest-sposob-na-lokatora-ktory-nie-chce-sie-wyprowadzic/>, dostęp na dzień 16.02.2024 r.

NIŻSZY RYCZAŁT Z MAŁŻEŃSKIEGO NAJMU

MAŁŻONKOWIE ZARABIAJĄCY NA PRYWATNYM WYNAJMIE MOGĄ ZASTOSOWAĆ
NIŻSZĄ STAWKĘ PODATKU DO 200 TYS. ZŁ PRZYCHODU

Jak wskazuje Ministerstwo Finansów, „Małżonkowie, między którymi istnieje wspólność majątkowa, osiągający przychody z tzw. najmu prywatnego, mogą złożyć oświadczenie o opodatkowaniu ryczałtem całości przychodu przez jednego z nich. W takim przypadku ryczałt wynosi 8,5 proc. przychodów do kwoty 200 tys. zł, oraz 12,5 proc. przychodów od nadwyżki ponad kwotę 200 tys. zł. Gdy oprócz przychodów z najmu składnika majątku wspólnego, małżonek osiąga również przychody z najmu składnika stanowiącego jego majątek odrębny, od przychodów z najmu składnika majątku odrębnego

opłaca ryczałt w wysokości 8,5 proc. przychodów do kwoty 100 tys. zł oraz 12,5 proc. od nadwyżki ponad 100 tys. zł. Przy obliczaniu kwoty przychodów w wysokości 100 tys. zł małżonek uwzględnia przychody z najmu składnika majątku wspólnego, w odniesieniu do których małżonkowie złożyli oświadczenie o opodatkowaniu całości przychodu przez jednego z nich”.

Za:
Przemysław Wojtasik, Niższy ryczałt z małżeńskiego najmu, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=oj5c4mrwga2dknbzga3q&refSource=search>, dostęp na dzień 19.02.2024 r.